

Publicerad 2009-01-18 00:04 av Queen_of_me

Våldtagen samtidigt som världen hånler

Någonstans i mörkret kunde jag uppfatta en ljusglimt som snabbt lös över skogens fuktiga trädstammar och snuddade vid det blöta gräset, innan det försvann igen. En bil var det, självklart var det en bil.

De röda väggarna som omgav huset jag befann mig i tycktes röra på sig när vinden susade äckligt snabbt förbi, och de vita husknutarna verkade vara det enda som höll allt tillsammans. Jag undrade vad det var som höll ihop mig.

Den tunna filten som jag svept runt mig gjorde lite till att värma min nakna kropp i det kalla huset. Brasan var tyst bakom mig, och de sista flammorna höll på att dö ut. Var det värt att riskera ännu en stund av helvete bara för att få lite värme i min kropp igen, eller skulle jag vänta tills imorgon, och hoppas att det skulle vara okej då?

Den tomma flaskan som låg på bordet intill ett maffigt ölglas föll till golvet då Han på soffan slog ut med armen i en plötslig rörelse. Jag satt där förstelnad i några minuter, väntade på att han skulle vakna, lyssnade på någon förändring i hans andedräkt.

Jag hade gåshud. Håret på mina armar, ben, överallt, stod smärtsamt rakt upp, och spred ilningar längs hela kroppen. Filten var för kort, och de oskyldiga nallarna hånade mig med sina glada leenden och med blommor i håret. Det var inte sommar längre, det var höst. Det var en bitter och tråkig höst med ruttna löv längs husväggarna. Det var helg, fest i någons sommar stuga, och jag hade varit glad.

Glad? Vad var det för en känsla, om jag tänkte på den länge nog skulle jag känna den igen, eller skulle den bränna mig? Jag vågade inte testa och såg på den hemska varelsen i soffan.

Dreglet hade samlats vid hans mungipa, och började droppa ner på en sunkig kudde. Under ögonlocken kunde jag se hans ögon röra på sig. Hur kunde han sova efter allt det här?

Med filten över axlarna så ställde jag mig upp, den nådde knappt under min bara rumpa som träffades av en kall pust utifrån. Sommar stugor var inte gjorda för vintern.

I hörnet av rummet stod en bild av en familj i en silverram, glada och skrattande. Jag ville kasta in den i väggen. Jag letade mig in till köket, och där vid köksbordet, ett litet bord för två personer, såg jag mina trosor ligga. Det knöt sig i halsen och i magen, jag ville skrika ut i frustration. Varför gjorde jag det här mot mig själv, varför gick jag inte hem förens det var för sent? Såg jag inte tecknen?

Jag plockade upp trosorna och kollade på dem. Varför? frågade jag mig själv igen, och såg ned på min blånande kropp. Det värkte mellan benen. Jag kände på huden på insidan av mina lår. De var fuktiga av blod. Knuten i magen knöt sig hårdare, och jag blundade och andades djupa andetag. Jag fick inte börja gråta nu, gråt skulle väcka Honom.

Med ett ben i taget fick jag på mig trosorna, de hängde som en säck vid min höft där de dragit i dem för hårt. Suck. I vasken låg min bh, genomblöt bredvid fyra tomma ölflaskor. Klumpen växte i halsen. Min tröja var i gott skick, i alla fall, där den låg på golvet. Min fina blus som jag köpte bara för några dagar sedan, jag ville

impa på mina nya klasskamrater. Jeansen låg under Honom på soffan, under hans äckliga, draglande fyllo kropp.

Jag satte mig vid fönstret igen, kollade ut på det svarta regnet som föll utanför, på bilarna som ibland körde förbi, ovetande, ohörande. Varför vet ingen än? Mina naglar rev sig in i min egen kind, lämnade samma märken som Han på soffan hade på sin kind. Röda klösmärken, som min gamla katt Kisme lämnade efter sig när hon blev rädd. Jag var rädd nu, precis som Kisme. Jag var en obetydlig katt, hade mindre rättigheter än något djur, kändes det som. Utnyttjad och äcklig.

Plötsligt knarrade golvet bakom mig, och jag flög upp, stirrade rakt in i ögonen på Filip. Han log snett mot mig, som om han hånade mig som inte kan få på mig mina egna byxor. Han tog ett steg fram, jag tog ett steg bak, kollade på honom förskräckt, skakade på huvudet. En röst i mitt bakhuvud mumlade; inte igen, spring. Men det var för kallt ute, och istället för att bli räddad skulle jag bli påkörd. Ditt eget fel, skrek en annan röst.

Han sa att han gillade mig, men jag var för tjafsig, jag behövde lärare mig hålla käften. Ännu flera steg framåt, ännu fler steg bakåt. Hans ben var långa, och hans steg dubbelt så stora som mina. Jag emot en vägg och han ovanför mig.

”Snälla” bad jag tyst, stirrade in i hans massiva och välbyggda bröstorg. Han tog tag i mitt hår, höll det i ett fast grepp och jag jämrade mig, blundade hårt. Jag träffade golvet innan jag ens fattade att han kastat ned mig.

Det värsta var inte att han våldtog mig, eller att de alla våldtog mig, och inte heller att han tvingade mig på knä framför honom samtidigt som han drog ner sina kalsonger. Nej det var att tjejkarna, Lena och Emma, bara såg på. Inte ett ord, de kollade inte ens bort.

Saliv och salta tårar blandades i munnen med något jag inte vill tänka på.

Utanför piskade regnet mot husknuten, och väggarna hotade att blåsa bort, men insidan var fortfarande skyddad. Det fanns inget som skyddade min insida. De våldtog inte bara min kropp, utan mitt sinne.

Jag spydde på det silverinramade fotot när monstret Filip gick in i köket för att dricka vatten. Någonting med de lyckliga bröderna hatade jag, kanske att de varit oskyldiga en gång, men nu var alla monster. Alla

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Queen_of_me med Poeter.se id #7906 innehar upphovsrätten